

principielle Berettigelse eller Formaalstjenlighed overhovedet ikke blandt Kommissionens Medlemmer har hersket Tvivl. Dette gælder saaledes Udkastets §§ 1, 2, 3, 4, 2det Punktum og 5, hvilke Bestemmelser i det væsentlige alene ere en Gentagelse eller Udformning af allerede gældende Ret, jfr. navnlig Straffelovens §§ 251 og 257 og Loven af 27. April 1894 om Straf for Brugen af urigtige Varebetegnelser. Gentagelsen er under Hensyn til Lovudkastets hele almindelige Karakter fundet naturlig, og Udformningen tilsigter til en vis Grad at afhjælpe den Uvished, der i de paagældende Kredse mulig kan være til Stede med Hensyn til Rækkevidden af Indholdet af Strfl. § 257. Det gælder fremdeles Udkastets §§ 6, 7, 8 og 12, idet der angaaende de deri ommeldte Handlinger har været Enighed om, at de bør karakteriseres som retsstridige. Det gælder endelig Bestemmelserne i §§ 15 til 18, om hvis Formaalstjenlighed der fra Kommissionsarbejdets Begyndelse ligeledes har hersket fuld Enighed.

I Henseende til Behandlingen af de enkelte i Udkastet som retsstridige betragtede Handlinger vil det ses, at en Del af disse foreslaas belagte med Straf, medens andre alene erklæres forbudte. Til de første høre Handlingerne i §§ 1 til 10. Indenfor denne Gruppe staa Bestemmelserne i §§ 1 til 3 samt 4, 2det Punktum, atter i et vist indre Sammenhæng, idet de alle angaa »urigtige Angivelser, der have Betydning for Efterspørgselen«. Som ovenfor berørt anser Kommissionen saadanne Angivelser for straffbare allerede efter den gældende Ret. Om Strafbarheden af de i § 5 ommeldte Handlinger synes der ej heller at burde herske Tvivl. En Del af dem vil formentlig kunne straffes efter Straffelovens § 220, og en anden Del synes efter stedfindende Domspraksis allerede nu at anses som retsstridige. Derimod ere de i §§ 6 og 7 nævnte Handlinger (Aabenbarelse af Forretnings- eller Driftshemmeligheder samt Bestikkelse) — naar bortses fra Embedsforhold o. l., jfr. Straffelovens §§ 117 til 122 og 139 — ikke efter nugældende Ret straffbare. Kommissionen maa imidlertid finde, at det Tillidsforhold, der i Tilfælde af den i §§ 6 og 7 ommeldte Art bør være til Stede mellem Principal og Funktionær eller mellem Kompagnoner indbyrdes, berettiger til at stille Krav om Troskabspligt. Men Brud paa Troskabspligten bør da ogsaa belægges med Straf, idet et Erstatningsansvar alene i disse Forhold ofte vilde være lidet eller intet værd. At fremdeles Overtrædelser af de af Ministeren for Handel og Søfart i Medfør af § 8 givne Forskrifter om, at visse Varer i Detailsalget kun maa sælges i foreskrevne Enheder i Tal, Maal eller Vægt o. s. v., bør være straffbare, synes ganske naturligt. Ere saadanne Bestemmelser givne, vil det købende Publikum med Rette uden nærmere Undersøgelse kunne gaa ud fra, at Varen holder netop det Tal, det Maal eller den Vægt, som Bestemmelserne foreskrive, og et Misbrug fra Sælgerens Side bliver da en saa alvorlig Sag, at det synes fuldt forsvareligt at straffe det.

Med Hensyn til Lovudkastets anden Hovedgruppe af Bestemmelser om de retsstridige, men ikke straffbare Handlinger (§§ 11 til 13), er Forholdet det, at disse Handlinger i sig selv meget vel vilde kunne være retmæssige, men at Erfaringen viser, at de almindeligt foretages paa en Maade, der skader den legitime Handel, uden at dog nogen bestemt Person i Almindelighed kan paavises at være forurettet. Uden positiv Hjemmel